

שבת
שלום

פרשת שמות

"וילך משה וישב אל יתר חתנו ויאמר לו אלכה נא ואשובה אל אחי אשר במצרים
ואראה העוֹדֵם חיים ויאמר יתרו למשה לך לשלום." (שמות ד' י"ח)

בבלי מסכת ברכות (ס"ד).

"..ואמר רבי אבין הלוי: הנפטר הנפרד מחברו אל יאמר לו בלשון "לך בשלום", אלא יאמר לו:
"לך לשלום", שהרי יתרו שאמר לו למשה לפני שנפרד ממנו: "לך לשלום" עלה משה והצליח,
ואילו דוד שאמר לו לאבשלום בנו: "לך בשלום" סופו של אבשלום שהלך ונתלה.

ועוד אמר רבי אבין הלוי: הנפטר מן המת אל יאמר לו: "לך לשלום" אלא יאמר: "לך בשלום"
שנאמר לאברהם בברית בין הבתרים: "ואתה תבא אל אבותיך בשלום".

והוא הדבר אשר כתב שלמה במשלו: "מִוֹת וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן..". (משלי י"ח כ"א).

ולהלכה - "היוצא לדרך יתפלל: "יהי רצון מלפניך ה' א-לוהינו וא-להי אבותינו שתוליכנו
לשלום וכו'.." (אורח חיים, סימן ק"י סעיף ד')

שיעור לאחר התפילה: דובי גינזברג

שבת פרשת שמות		י מ י ה ח ו ל	
הדלקת נרות	16:23	זמן תפילין / טלית	05:44←05:47
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"ב)	06:45
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	09:11←09:14
שחרית ב'	08:30		
מנחה	12:30, 13:30	מנחה וערבית	16:35
לימוד הורים וילדים	16:50	שקיעה	16:44←16:48
צאת השבת	17:21	ערבית	20:10

נ'י כנה את הפירמידות?

פרשת 'שמות' פותחת בהתעצמותם הדמוגרפית של בני ישראל במצרים ובדאגתו של פרעה החדש עקב כך. פרעה החליט לדכא את גשוגם והפך אותם לעבדים שתפקידם לבנות לממלכה שתי ערי 'מסכנות': **"אַתְּ פַתֵּם וְאַתְּ רַעַמְסֵס"** (א-י"א). חלק מההיסטוריונים סוברים שאותו פרעה, שלא הכיר את יוסף ושיעבד את בני, הוא 'רעמסס השני' בכבודו ובעצמו, שאחת מערי המסכנות שבנו בני ישראל עבורו, נשאה את השם המלכותי.

המרחק הגיאוגרפי בין ארץ גושן, משכנם של בני, לבין אתרי הבניה הנמצאים באזור הדלתא של הנילוס, הוא קצר ונוח. סביר להניח שפרעה אמנם לא הכיר את יוסף אבל שמע סיפורים אודותיו וניסה לאמץ את הצלחותיו. מחסני התבואה מתקופת יוסף שהצילו בעבר את הממלכה מפיחים בו את המוטיבציה לבנות מרכזי אחסנה לוגיסטיים כ'ערי מסכנות'. פרופ' מ.ד. קאסוטו מפרש את המילה - 'מסכנות' כפשוטה: מחסנים (אחסנת תבואה/תוצרת חקלאית) ובשפה צבאית בת ימינו: ימחיים. חיזוק לפירוש זה ניתן למצוא בפסוק מספר דברי הימים ב': **"וּמִסְכְּנוֹת לְתַבּוּאֹת דָּגָן וְתִירוֹשׁ וְיַצְהָר.."** (ל"ב כ"ח).

ההיסטוריון היהודי הראשון - יוסף בן מתתיהו (המאה 1 לספירה) סובר שבני ישראל הם אלו שבנו את 'הפירמידות'. בספרו "קדמוניות היהודים" (ב', ט"א) הוא כותב: 'והיו מתישים את כוח בני גזענו בבנין הפירמידות'. בניגוד לדעה זו טוען ההיסטוריון היווני הרודוטוס (המאה 5 לפנה"ס) כי 'עבדים' שהובאו במיוחד למצרים בנו את הפירמידות. ישנה דעה נוספת של חוקרים וארכיאולוגים כי את הפירמידות בנו בני העם המצרי מהמעמדות השונים, שקיבלו שכר על עבודתם. ההיגיון מאחורי טענה זו הוא שהמבנה שימש מקום קבורה למלך שנחשב אז לאל והבונים הונעו מאמונה דתית שלא לתת לידיים זרות את הזכות לבנייתו. וישנה תיאוריה קונספירטיבית נוספת, משוללת כל יסוד מדעי, אליה הצטרף בעבר המיליארדר הידוע מייסד "טסלה" - אלון מאסק, והיא שחייזרים (חוצנים) הם אלו שהקימו את אחד מ'שבעת פלאי תבל' - הפירמידות. הסיבה מאחורי טענתם היא, שהרי לפני אלפי שנים לא הייתה טכנולוגיה מתקדמת כל כך המאפשרת הקמת מבנה מסוג זה. המצרים שללו טענה זו בעובדה שהקברים הרבים שבקרבם יוכיחו כי נבנו על ידי אנשים בשר ודם. בכל התנ"ך עד אחרון ספריו - 'דברי הימים' אין כל אזכור או רמז לעובדה שבני ישראל בנו את 'הפירמידות' במצרים. הפירמידות היו בנויות מאבני גיר שהובאו ממחצבות שהיו רחוקות מאתר הבניה. מכיוון ששימשו כמבני קבורה הן נבנו בצדו המערבי של הנילוס. המצרים האמינו שמקומה של 'עיר המתים' (נקרופוליס-ביוונית) אמור להיות בצד שבו השמש שוקעת בערב. הלילה סימל עבורם את סופו של היום וסופו של האדם.

בצד המערבי של הנילוס מתחיל 'המדבר המערבי' שנחשב ל'סוף העולם' על פי האמונה המצרית הקדומה. 'המדבר המערבי' שנמצא באזור המזרחי של הסהרה, אמנם מרהיב ביופיו, אך הוא צחיח, שומם ואינו מאפשר תנאי מחיה. היום הוא נפוץ יותר בשם 'מדבר לוב'. לעומת הצד המערבי של הנילוס, צדו המזרחי מעודד יותר - משם השמש זורחת והאזור שוקק חיים, תושבים, מגורים, מקדשים וארמונות מלכים. "הנילוס" (היאור) היווה קו הפרדה בפועל בין החיים לבין המוות.

בניית הפירמידות החלה כ- 1.000 שנים עוד טרם ירדתם של משפחת יעקב (שבעים נפש) לגלות מצרים. צורתה, תיכנונה ובנייתה של כל פירמידה, החלה בו ביום שפרעה התיישב על כסא מלכותו. במידה וזה היה רצונו שביום צאת נשמתו מגופו ולאחר חניטה מלכותית. יונח במבנה העצום שנבנה לכבודו, מתוך למעלה מ-100 פירמידות שנבנו, השמורה המפורסמת והמתוירת ביותר, נמצאת ב'גיזה' מדרום לקהיר, והיא הפירמידה הגדולה על שם פרעה חי'ופו שחי במאה-27 לפנה"ס. בניית הפירמידה ארכה כ-25 שנים, גובהה כ-140 מטר, ובבנייתה עסקו כ-25.000 פועלים. חומרי הבניה היו אבני גיר ומספרם מגיע לכמות אדירה של כ-2.300.000 אבנים. המשקל ממוצע של כל אבן הוא כ-2.5 טון. בבסיס הפירמידה הוצבו אבנים במשקל של עשרות

מפגש גורלי

לקראת סוף פרשת שמות אנחנו פוגשים את אחד הסיפורים החידתיים והסתומים ביותר בתורה:

וַיְהִי בְּדֶרֶךְ בְּמִלּוֹן וַיִּפְגְּשׁוּהוּ ה' וַיִּבְקֹשׁ הַמֵּיתוּ.

וַתִּקַּח צַפְרָה צֵר וַתִּקְרָת אֶת עֶרְלַת בְּנָהּ וַתִּנְעַע לְרַגְלָיו וַתֹּאמֶר כִּי חֲתַן דְּמַיִם אֶתָּה לִי.

וַיִּרְף מִמֶּנּוּ, אָז אָמְרָה חֲתַן דְּמַיִם לְמוֹלֵת.

סיפור זה מעורר קשיים ושאלות רבות, הן בהבנת האירוע שהתרחש והן במציאת הטעמים והסיבות להתרחשותו. המדרשים והפרשנים לאורך הדורות ניסו להבין את מהלך האירועים ולהסביר מדוע עוברים משה ומשפחתו חוויה טראומטית כל כך, אך הפרשיה נותרת בגדר חידה.

ברצוננו להציע פתח להבנת הסיפור ומקומו ברצף האירועים מתוך השוואה לסיפור מסתורי אחר – מאבקו של יעקב עם ה"מלאך" בפרשת וישלח. שני הסיפורים מציגים קווי דמיון והקבלות רבות, הן בעלילה והן בהקשר לרצף הסיפורי הכולל. בשני המקרים מדובר על אדם החוזר עם משפחתו משהות ארוכה של רעיית צאן חמיו, שני הסיפורים מתרחשים בדרך, כנראה בלילה (עת עצרו ללינה), רגע לפני מפגש עם יריב אימתני מן העבר. גם בפרשתנו וגם אצל יעקב מדובר בהתמודדות דרמטית מול כוח על-אנושי. בשני האירועים מגיעה ההצלה לבסוף במחיר דמים (ואולי פגיעה פיזית באותו איבר עצמו) ונחתמת בהכרזה ובקריאת שם.

גם לאחר השוואה כה ברורה עדיין קשה מאוד להבין את תכליתו של סיפור זה. גם המאבק של יעקב נותר מעורפל, ואולם הוא זכה לפרשנויות מגוונות ואולי ניתן להשליך מספר כיווני מחשבה משם לכאן. פרשנים רבים מזהים במאבקו של יעקב "חזרה גנרלית" לקראת מפגשו עם עשו, המתרחש ספק במימד הגשמי ספק בעולמות עליונים, ובוחן את מידת הנכונות והנאמנות לדרך. ניתוח השדה הנועז שעורכת ציפורה מצביע, אף הוא, על נכונותה לכרות ברית דמים ולהתייצב בגבורה בפני השליחות הקשה, אשר עתידה לגבות מחירים כבדים מכל הנוגעים בדבר. לפיכך צובע מאורע זה בצבעים עזים את אופי המשימה המשפחתית והלאומית בפניה הם ניצבים, מנבא סוף טוב ואולי אף מלמד על תפקידן המרכזי של הנשים בהובלת העם לגאולה. בשם רבו האר"י, רבי חיים ויטאל בספר הליקוטים מסב את תשומת ליבנו לעובדה שהשם "צפורה" מורכב מאותיות "צור" ו"פה", כך שיש בדמותה של צפורה מעין השלמה לנקודות החולשה של משה, כבד הלשון שהתמהמה מלמול את בנו.

חיים הזו, חתן פרס ישראל לספרות עברית, בחר להרחיב את הסיפור הקצר הזה לכדי פואמה מורכבת בשם "חתן דמים", בה הוא מגולל את מחשבותיה וכאביה של צפורה התועה במדבר בעקבות משה ונאלצת להקיז את דם בנה כדי להצילו. יש המפרשים זאת כמשל לעם ישראל בתקופה המודרנית, ההולך אחר חזון הציונות ונקלע למלחמות ושפיכות דמים (בנו היחיד של הזו נפל בקרבות על ירושלים בתש"ח).

מתוך "חתן דמים" הבאנו הנה מספר שורות:

כְּמוֹשָׁה מִן הַשָּׂרָב,	וְהַתְּנוּדָה אֵילָךְ וְאֵילָךְ תִּתְחַתֶּיךָ.
שָׁנָה וְלֹא שָׁנָה,	קֶשֶׁה הַמְדָבָר. נְוָה רַע.
עָרָה וְלֹא עָרָה,	לֹא רְצָתָה נְפֹשָׁה לְיִלְךְ וְלֹא לָבָה לְרֹד.
...	אָז יִרְדָּה גַם הַלָּכָה.
רְפָרְפָה צְפוּרָה גִּזוֹן בְּלָבָה	לֹא לָבָה הַלָּךְ!

ריאיון שנערך בעבר עם חנה קיני ז"ל

מתפרסם לקראת יום השנה לפטירתה (כ"ה בטבת תשפ"א)

נולדתי ברוסיה הלבנה, בעיירה קטנה בה היו יהודים רבים – רובם חסידי חב"ד. לאבי קראו יהושע-זאב ולאמי נינה - שם רוסי, וניסה – באידיש שהפך אחר כך לנינוצ'קה. אבי הגיע במיוחד מליטא לרוסיה כדי להתחתן עם אמי. כשהייתי בת חמש החליט אבי שנעלה ארצה, כי ברוסיה היה כבר משטר קומוניסטי שסגר את ה"חדר" בו למדו שני אחי. ברגע שהוא החליט אבי שללא חינוך יהודי מקומו לא ברוסיה.

למרות הקושי לצאת מרוסיה בסוף 1929, הצלחנו במשימה תודות לאביו של אבי שגר בירושלים לאחר שעלה ב1923 והיה ממקימי "מגדל עדר" – היום כפר-עציון. הוא שלח לנו סרטיפיקטים, ולמזלנו קיבלנו היתר יציאה. מסך-פטרבורג נסענו ברכבת לאודיסה, שם היינו צריכים לעלות על האניה. לקחתי אתי את הבובה. מפקחות הנסיעה חשבו שהחבאתי משהו בראשה החלול של הבובה וערפו אותו. התמונה של בובתי האהובה ללא ראש ליוותה אותי עוד הרבה שנים בירושלים. הגענו באניה לנמל יפו. שם כבר חיכה לנו בא-כוחו של סבי מירושלים. נסענו לירושלים, לביתו שם הוא שימש כרב למרות עיוורונו. ראייתו נפגמה זמן קצר לפני שעלה ארצה ובארץ מצבו החמיר. הגענו לירושלים. המעבר מסך-פטרבורג לשכונת החרדיות בירושלים – היה הלם תרבות במיוחד עבור אמי שלא מצאה את מקומה. היא לא ידעה לבשל, ומעולם לא היתה עקרת-בית. ברוסיה היא לא טיפלה בנו – תמיד היו עוזרת ומבשלת וחייה היו די קלים. לזכותה יאמר שתמיד היתה במצב רוח טוב ולקחה הכל בהומור.

גרנו בירושלים שלוש שנים והחיים היו יותר מקשים. הבנים הלכו לישיבה, ואני הייתי צריכה ללכת לבית ספר. בסביבה שגרנו בה – במאה-שערים הלכו כולן לבית ספר של בן-ציון אדלר, ובו דיברו אידיש, ואמא שלי אמרה שהיא תשלח את הבת שלה רק לבית-ספר שמלמד בעברית. אז מצאו בית-ספר כזה – "אלטשולר" – אמנם בית-ספר חרדי ממש, אך שפת הדיבור בו היתה עברית. כעבור שלוש שנים של מגורים בירושלים עברנו לתל-אביב, שם קיבל אבי משרה ברבנות במחלקת הכשרות, ונהיה קל יותר. גרנו בדירה מצויקמקת, אבל אבי קיבל כבר משרה והסתדרנו. בתל-אביב התחלנו בחיי שגרה. נכנסתי לכיתה ג' בבית-ספר תלפיות – בית-ספר דתי של המזרחי. בין אחיה של אמי היה לי דוד ציוני – נלהב. הדוד הציוני ברוסיה נתן הרבה כסף לקרן הקיימת כדי שיקנו לו בארץ אדמות, כי הוא כל הזמן רצה לעלות ארצה. כשבאנו ארצה ידע אבי שהדוד כבר לא יעלה, אז הוא ביקש ממנו רשות לקבל את כל הזכויות שלו על האדמות, ודודי שלח לו את כל המסמכים שהעידו על בעלותו על האדמות והן עברו לאבי. קיבלנו חלקת אדמה בכפר 'חיבת ציון' שליד כפר הרואה. אבי אהב מאד את עבודת האדמה בשילוב עבודתו כרב. הוא נטע פרדס, וטיפח אותו בעזרת פועלים ומומחים. אחר כך נבנו שם בתים ואמי ואחי עברו לגור שם. אני נשארתי לבדי לגור בדירה עם אבי בתל-אביב כי שם למדתי. אמי ואחי גרו בחיבת-ציון והיינו עוברים מפה לשם, עד שאחי התחתן וקיבל את החלקה של אבי. שם התגורר וגידל אתרוגים במקום התפוזים הפרדס.

הייתי פעילה בבני-עקיבא. גמרתי בית-ספר, הלכתי לסמינריונים ואח"כ למדתי בסמינר לגנות. הציעו לי להצטרף לגרעין התורני שאריה קרול היה חבר בו. הצטרפתי לגרעין, אך לא הייתי בהכשרה כי למדתי. אלישבע (אחותו של משה בן-צבי) ואני לא עברנו לטירת-צבי כי המשכנו את לימודינו בסמינר. בשנת 1943 סיימנו את הסמינר וכעבור חודש הגענו יחד לעלומים - היינו חברות טובות מאוד – עד היום, ומאז אני בקיבוץ. מכיוון שסיימתי סמינר ובהרצליה חיפשו מקומות פרנסה, שאלו אותי אם אני מוכנה להיות גנת. במושבה הרצליה פתחו גן דתי ולשם הלכתי לעבוד. הייתי יוצאת בשבע ושלושים, וחוזרת באחת ושלושים בצהריים. היות וזה לא נחשב ליום עבודה מלא, השלמתי אחר הצהריים בסניטריות, כדי למלא את יום העבודה שלי. הייתי גנת בהרצליה שלוש שנים וכשהילדים בקבוץ גדלו, הייתי תקופה קצרה גנת שלהם בהרצליה.

את קבוס הכרתי בקיבוץ ולאחר חמש שנים ללא קשר, גילינו זה את זה ונישאונו. בחתונתנו נכתבו שירים, הוקראו מכתבים וחברים רבים המשיכו ללוותנו ימים רבים. לחתונה באו הרבה רבנים מתל-אביב. קבוס אמר לי – "מרוב רבנים לא ראו אנשים". הרבנים ישבו בשולחן הראשי ואנחנו ישבנו בצד, לא היינו בכלל חשובים. לפני החתונה היה קבוס בסעד תחתית ואני בהרצליה, וחליפת המכתבים מהתקופה ההיא שמורה עימי. הוא היה מגיע להרצליה אחת לשלושה שבועות, והיה מספר לי איך הם נהגו להעביר את שעות הנסיעה הקשות – הם ישבו בגב המשאית. הדרך היתה ארוכה וקשה, והם העבירו את הזמן בתחרות, מי יספיד את רעהו טוב יותר..

זכרונות מטיולים - אני לא זוכרת מהרצליה את הקשיים החומריים, כי היו לנו חיי חברה תוססים. אני זוכרת את הטיולים שלי ושל אלישבע. היינו נוסעות תמיד בטרמפים. פעם נסענו לכפר-עציון – כי לאלישבע היתה שם אחות. בקרנו אותה אחרי שילדה את חנן ואח"כ את התאומים צביקי ויעל פורת. ביקרנו במנזר הגרמני והחלטנו לעשות טיול לחברון, משם לבאר-שבע ומבאר-שבע לבארות-יצחק. לחברון לא יכולנו לנסוע שתי בנות לבד באוטובוס ערבי, אז נסענו לירושלים ואיתרנו שם בן גרעין – נתנאל קאצבורג, אמרנו לו שאנחנו רוצות לנסוע איתו לחברון. עלינו על אוטובוס ערבי שיצא משער יפו ונסע לחברון. הגענו למרכז חברון שם כולם היו ערבים, לא היה שם אף יהודי. השוטרים האנגלים ראו אותנו באוטובוס והם לקחו אותנו ועשו עלינו חיפוש- הם חשבו שאנחנו מהפלמ"ח שרוצים לעשות איזה פיגוע. הם לא ראו שום דבר, ושחררו אותנו. הלכנו יחד עם הבחור למערת המכפלה, כשירדנו מהמערה באו אלינו נערים ערביים ושאלו אותנו אם אנו רוצים לראות את הרובע היהודי. הם לקחו אותנו לרובע שהיה בלי יהודים, והבתים היו כולם הרוסים. אנחנו היינו עם שני ערבים קטנים, שאחד מהם אמר לנו בערבית: - "כל היהודים – אוטבוח" – ועשה תנועה של סכין על צווארו. הרגו את כל היהודים.

חזרנו למרכז, ורצינו לנסוע לבית-אשל ליד באר-שבע. נתנאל חזר לירושלים ונותרנו שתי בחורות. עלינו לאוטובוס ערבי ושאלנו את הנהג אם אפשר להגיע איתו לבית-אשל. באוטובוס היו רק ערבים, וכל הדרך עלו עליו בדואים עם שבריות ענקיות. התחלנו מאוד לפחד. הוצאנו את הסידור ואמרנו את תפילת הדרך. הגענו לבית אשל בערב, ולמחרת רצינו להגיע לבארות-יצחק. הנהג הוריד אותנו על הכביש ואמר לנו שמכאן אנחנו הולכות עד לבארות-יצחק. מיד התאספה סביבנו קבוצה של נערים ערבים וזרקו עלינו אבנים. הגיע שומר ערבי רכוב על סוס שגירש את הנערים. הוא הביא אותנו אל ערבי זקן שלקח אותנו לבאר אליה היו מגיעים חברי בארות-יצחק על מנת לשאוב לעצמם מים, ובאמצעות עגלה של בארות-יצחק עם מיכלי-מים הגענו לבארות-יצחק. והיו עוד הרבה טיולים.

הייתי בעברי גננת וגם מטפלת ואחרי שילדתי את עידו עבדתי בחדר-האוכל הישן. כשעברנו לחדר-האוכל החדש, הגדול, קיבלתי עליו את הפיקוד וגם יצאתי לקורס בתל-אביב. אחרי שסיימתי את ריכוז חדר-האוכל הייתי מחסנאית בגדים לתקופה מסוימת, ועברתי לטיפול בילדי בית-הספר יחד עם שרה רוזמן בבית הכולל. ב-1978 הלכתי ללמוד תפירה, אבל אז בנו את חדרי האוכל החדשים ואני נכנסתי לעבוד עוד פעם לחדר האוכל ביחד עם שושנה דביר וארגנו יחד את כל מערך ההגשה.

לסיכום – בכל העניינים המעשיים הייתי פעילה מאד בקבוץ. אני כבר לא זוכרת את כל המקומות שעבדתי בהם, אבל אף פעם לא ראיתי שחורות, תמיד הייתי אופטימית. ראיתי תמיד את חיי בקבוץ כמקום שאני יכולה להתגאות במה שאני עושה. גם עכשיו – עם כל השינויים – אני לא מצטערת שבחרתי בחיים האלה. אני יכולה לומר – ובגילי אני כבר יכולה להגיד בפה מלא – שאין מקום טוב יותר בעולם לחיות בו מאשר כאן.

ראיינה בעבר – חייצה יקותיאל

פורסם ב"עלים" לפרשת 'כי תשא' תשע"ג

אמן, מהו?

בהמשך לדבריה של הדס בעלון הקודם "על משבר ואמון", אבקש להוסיף לשיח נקודה מהותית.

האמון הוא התשתית שבזכותה אפשר לנהל דיונים ענייניים ומחלוקות לשם שמיים. אך האמון אינו דבר מוחלט – לרוב הוא ניתן ברגע, ואם לא נזהרים ניתן גם לאבדו ברגע – ולכן צריכים לשמור עליו היטב.

מה שהולך ופוחת בשנים האחרונות ברמה העולמית (מאז שנות ה-70 של המאה הקודמת) הוא לא האמון בממסד, אלא האמון המוחלט בו (כאן חשוב להדגיש שאמון (trust) הוא שונה מאמונה (faith) והם אינם אותו דבר אבל אולי נשאר את זה לזמן אחר).

כפי שנכתב בשבוע שעבר, מזכ"ל האו"ם אכן הבין שהאמון במוסדות הולך ויורד. כאשר בסוף אוקטובר 2019 הוא התייחס להפגנות במדינות רבות סביב העולם, אמר כי הן מבטאות: "חוסר אמון הולך וגובר בין בני אדם למוסדות הפוליטיים". אך המענה שהציע מזכ"ל האו"ם, בשונה מהמענה שהציע המאמר בעלון הקודם, אינו בדרישה לאמון מוחלט במוסדות, אלא דווקא בדרישה מהמוסדות שיפעלו באופן אקטיבי להשבת אמון הציבור שהתערער או שאבד. לדבריו, "אנשים פגועים ורוצים להישמע. **אנו חייבים להקשיב לבעיות האמיתיות שלהם, ולפעול להשבת האמנה החברתית**" (ההדגשה אינה במקור).

אך מהו בכלל המשאב היקר הזה שמדברים עליו – מהו אמון?

אמון הוא תודעה, ומי שמחזיק בה (נקרא לו "נותן האמון") ונותן אותה כלפי משהו או מישהו (נקרא לו "מקבל האמון") מניח ומצפה שמקבל האמון ינהג בדרך צפויה ומסוימת. הטבע ככלל, ובני אדם בפרט, שואפים להיותם במצבי יציבות וצפיות – ולכן אנו כבני אדם תמיד נחפש הזדמנויות להגביר את מתן האמון שמאפשר לנו צפיות ויציבות.

אתן מספר דוגמאות להמחשה מתחומים שונים שאנו מכירים:

1. **אמון בטבע** – ככלל, אנו נוטים לתת אמון מוחלט בכך שהשמש תזרח כל בוקר ושכוח המשיכה ישאר אותנו עם רגליים על הקרקע. מדוע לא מתערער האמון שלנו בטבע? כי הטבע (מקבל האמון) לא מרבה לתת לאדם (נותן האמון) סיבות לפקפק בו.
2. **אמון צרכני** – אנו שואפים לרכוש מוצרים שנוכל לתת בהם אמון. לכן, לרוב נעשה בדיקות לברר איזה מוצר הכי כדאי לנו לרכוש. יצרן שרוצה שירכשו את המוצרים שלו, יפעל בצורה אקטיבית לשמר ולהגביר את היכולת של צרכנים לתת אמון במוצרים שלו.
3. **אמון עסקי** – חברות נדרשות לתת אמון רב בשותפים העסקיים שלהן. לכן הן בודקות האם יש מקום לתת את האמון הראשוני הנדרש לפני כניסה להסכמים עסקיים. חברה שרוצה לעשות עסקים עם אחרים ושרוצה שיעשו עסקים איתה, תדאג לשמר ולהגביר את היכולת של חברות אחרות לתת בה אמון. בעסקים קיים אפילו 'מדד אמון'.
4. **אמון אנושי** – ככלל, בני אדם שואפים לתת אמון זה בזה, וכן במוסדות המייצגים אותם, כי כאמור האמון הוא צורך קיומי בסיסי. אדם יכול לקבל מידע מאחרים אם נכון לו לתת אמון באדם אחר, וכן להחליט אם להמשיך לבטוח בו לאור הנסיון שצבר בהתנהלות מולו. עובדה זו נכונה הן מול אנשים והן מול מוסדות. אנשים ומוסדות שרוצים לזכות באמונם של אחרים, חייבים להתנהל בדרך שתאפשר לאחרים לתת בהם אמון – ולכל הפחות בצורה שלא תפגע באמון שכבר ניתן להם.

כשאנו רוכשים כרטיסים למופע תרבות, או נותנים אמון באמן שמופיע (מקבל האמון) שיידע איך להנעים את זמננו. כשאנו מצביעים בקלפי עבור נבחר ציבור, הנבחרים (מקבלי האמון) זוכים באמון מצד הציבור שבחר בהם כך שיעמדו ברף הציפיות מהם. בשורה התחתונה, או הולכים למופע כדי ליהנות, ומצביעים עבור נבחרים שיעמדו בציפיות שלנו.

אבל... כמו שהקומיקאי אינו יכול לבוא בטענות לקהל שלא צוחק מהבדיחות שלו במהלך המופע, גם אם טרח עליו, כך נבחר הציבור אינם יכולים לבוא בטענות לציבור כשמתערער האמון שניתן להם.

מי ייתן, ונדע לשמור היטב על המשאב היקר הזה, לטובת כולנו.

כי כפי שנאמר, האמון הוא משאב יקר - הן לנותן והן למקבל.

דן דניאל

בעקבות השיח האטריז'ה "צ'יט" בסמוכות האחרונים

הרגשה קשה מלווה אותי בשבתות האחרונות בעקבות קריאת "עלים".

דומה, כל הסייגים הוסרו: אין כבר הקפדה על שמירת הלשון ולא על שמירת היד על המקלדת.

אינני רוצה לכתוב על המשפחה ולא על הוועדה, לא על האמון ולא על החשדנות. אני מבקשת לכתוב כאן על השיח שהפך להיות נחלתנו בעלוני "עלים" לאחרונה.

דומה שכל הגבולות נפרצו. עניינים שהצנעה נאה להם, הפכו לשיח וולגרי שרחוק מכבוד הבריות ומצנעת הפרט מרחק ת"ק על ת"ק פרסה.

יש לכם טענה? ואולי היא אף ראויה להישמע, מדוע לא תכנסו את הוועדה, המזכירות או כל הנהלה אחרת ותפרסו בפני חבריה את טענתכם? לא רק שיש סיכוי שטענתכם תשמע ביתר תשומת לב, אלא שאולי גם תוכלו להשפיע.

לדבר על איש או אישה ספציפיים (גם אם זה רק דברים טובים) מעל דפי העלון, לא רק אסור לפי החפץ חיים, אלא מביא ל"פורנוגרפיה" מילולית. הכתבות האחרונות מביאות לכך שכולם עסוקים בשבת בפלונגות או אלמוניות. להבנתי, לא לזה נועד העלון אלא להבעת דעה עקרונית, להצעות פעולה, או להעלאת בעיות כלליות.

האם תרבות הטוקבקים הקולנית והחושפנית, היא סוג השיח שאנו רוצים בקהילתנו? אני פונה לכל מי שידו קלה על ההדק (המקלדת), אנא עצרו! התדרדרנו במדרון מטה, מטה.. הבה נעצור את השיח הזה לפני שניפול לתהום חברתית שיהיה קשה לשקם.

דניאל דניאל

דצתי על מניין עדות המלכה

אני מבינה מאד את רצונם של החברים המעוניינים במניין עדות המזרח. מאז שאני בסעד אני מתפללת בנוסח אשכנז וזה לא מדבר אליי. תמיד חוזר אליי בראש הנוסח של יהודי איטליה. נכון גם אני ספרדייה, אבל הנוסח שלנו אינו דומה לזה של עדות המזרח. בנוסח שלנו ישנן מנגינות יפהפיות למזמורים בתפילה ולפיוטים המיוחדים לחגים, ותמיד אני חוזרת בלב למנגינות ולפיוטים שלנו ובעיקר לאלו של ראש השנה, יום הכיפורים ושמיני עצרת. על פי המנהג שלנו – לא מכים את המן במגילה, לא רוקדים מזיעים כשספרי התורה ביד בשמיני עצרת, אלא רק מקיפים איתם את הבמה פעמים רבות בהליכה, תוך שירת פיוטים מיוחדים ובשיא הכבוד לספרי התורה. משום כך, אני מאד מבינה את רצון החברים להקים מניין שמחזיר אותם למסורת הביתית שלהם.

ענה קאסול-ערוון

על תפקיד הוועדה מול "המאדאמי" על השפיליט

דבר ראשון, אין לי כל מידע מה היו הסיבות שבגינן החליטה ועדת קליטה כפי שהחליטה וכן נכון להיום אין לי שום תפקיד במערכת, אבל, בעבר הרחוק, ישבתי בוועדות וגם ריכזתי חלק מהן. הוועדות הן מרכיב חשוב בתפקוד הקהילה וחבריהן מקדישים מחשבה וזמן לתפקיד. כל ועדה בתחומה צריכה לפעול ולהחליט כמיטב הבנתה, אחרת היא חוטאת לתפקידה. בידיה של ועדת קליטה ישנו מידע רגיש שחל עליו חיסיון והציבור הרחב אינו מודע לו. לאחר שקראתי את העלון לפני שבועיים, עברתי שוב על שמותיהם של חברי הוועדה, אחד אחד. מדובר בוותיקים שכבר ניהלו מערכות בקיבוץ וצעירים שעברו בעצמם תהליכי קליטה, לא מזמן. לא נראה לי שיש אחד מהחברים בוועדה החשוד בכוונה רעה או ב'חיסול' חשבונות' חלילה. את הקריטריונים והשלבים בדרך לחברות בקיבוץ אנחנו קבענו והוועדה פועלת לפיהם. במהלך השיחות 'על השבילים', מותר לשאול, לתהות ולהצטער, אבל הוועדה היא שצריכה להחליט, תנו לה לעבוד!

חדוה א-עמי

הרצאה בנושא הלמח העברי

ביום שני הקרוב - כג' בטבת, ה' 27.12.2021

יעביר מוישי פרידמן בן שלום הרצאה על:

"זעירא וזהבי ומה שביניהם"

בשעה 17:00 במועדון לחבר.

מוישי הוא נכדם של חנן יבדל"א והדסה גולן ז"ל, ושל ישראל וציפורה פרידמן בן שלום ז"ל, בן קיבוץ 'ראשית' בירושלים, חובב חקר הזמר העברי.

הרקע להרצאה:

להתפתחות הציונית בארץ ישראל היה ביטוי משמעותי בזמר העברי. למרבית אירועים הציונות החשובים במאה העשרים יש אזכור בזמר העברי, הן בתוכן והן בצליל. שנות השלושים והארבעים של המאה הקודמת היו שנים מעצבות בציונות ובזמר העברי.

מרדכי זעירא ודוד זהבי כונו בפי רבים ביישוב ה'טרובדורים' של הזמר העברי וחלק נרחב מיצירתם נקשר בסיפור של בניין הארץ.

זעירא, שהחל את דרכו בהתיישבות העובדת, היה מקושר להנהגה הציונית ולמובילי הדעה בארץ. הוא אף נמנה בין יושבי בית הקפה המיתולוגי 'כסית' שבתל אביב.

זהבי, איש התנועה הקיבוצית – 'הקיבוץ המאוחד', ביטא ביצירתו את דרכה של ההתיישבות העובדת. עיון בדומה ובשונה ביצירתם, בהתאמה לציר הזמן והאירועים בארץ בשנות השלושים והארבעים של המאה ה-20, עשוי לצבוע ולהאיר את התהליכים ההיסטוריים שהיוו את הבסיס לניגונם.

נספר על הרקע ההיסטורי ועל התפתחות הזמר העברי ומאפייניו, נעמיק ביצירתם של זעירא וזהבי בציר הזמן ונציף משמעויות מאינטגרציה השוואתית בין הזמן, התקופה, היצירה והיוצר.

כולם מוזמנים, יהיה מעניין!

113 בר"ע וואצט תרבות

הודעה מ113 חדר האוכל

לתשומת לב:

בשל עליית מחירים מתמשכת ברוב רכיבי המנות,

החל מ - 1.1.2022 תחול עליית מחירים בחלק מהמוצרים בחדר האוכל.

חורף נעים וגשמי ברכה לרוב,

סעד קייטרינג ו113 החדשה

יש פתרון לתצלומה!

התשובה לחידה הבלשית של רונית ברט מהשבוע שעבר:

מי זרע את התורמוסים לצד הספסל לזכרו של דוד ג'קסון ז"ל בדרך לשכונת שקד?

- באה על פתרונה!

הסיפור שחלף ה. לורצ לשיה,

מזלזל לפניכט

הכל הוא מסתיר!

בחלקתה הפורחת של חותנתנו, אי שם בצפון המדינה, מילאו התורמוסים כמעט כל פינה בגינה, התרמילים עמוסי הזרעים, התייבשו במהרה, מה הלאה? זו אכן היתה שאלה/משאלה. בדרום הקרוב גרה משפחתה הקרובה, "אתרום הזרעים לטובת הקהילה", וכך גם עשתה. בירור עם איציק – אחראי הנוי, הגיזום והשתילה, עדכן היכן אין מרססים נגד עשביה רעה. וכך, בשלהי אלול, לפני כניסת שנת השמיטה, גוייסו הנכדים אל "מטע היובל" הסמוך לכניסה הישנה, במעדרים חרצו תלמים באדמה המאוד יבשה, על רווח בין זרע לזרע, שמרו בקפידה. משם ירדנו בשביל הגישה, המוביל היישר לאותה פינה ידועה, שם קבעה משפ' ג'קסון ספסל מנוחה, שישמש זיכרון לאבי המשפחה. התפללו כולם לבואם של גשמי ברכה, חלפו הימים מגשם ראשון - התמלאנו שמחה, הצצות ראשונות – הצליחה הזריעה, בעתיד תוסיף גם צבע עם בא הפריחה.

ובכן - מדובר באיתן הימן ונכדיו!!

איונה רובנסטר ולכל המשפחה מזל טוב להולדת הנין

נכד אנצמה וחייט, בן לאורי ועדי ארטנר

איחולים למחות ולנחת!

צ' מונות ברשת - מט מתקשרת הקיבוצית fe

לפני כשבועיים צוין בארץ "יום-המוגנות" מפני פרסומים פוגעניים ברשתות-החברתיות. משרד-החינוך קיים פעילויות-הסברה, נשיא-המדינה, ראש-הממשלה ולצידם "אושיות-רשת" יצאו בתמיכה בנושא וקראו לציבור להיות ערני, להתגונן ולהגן במיוחד על ילדים ובני-נוער מפני פגיעתם הרעה של פרסומים אלו.

לאחר הקריאה בעלוני-השבתות האחרונות שלנו חשתי שאולי נחוצה גם כאן, בחצר-הקיבוץ שלנו, פעילות הגנה נמרצת על החברים ובוודאי על בני-הנוער שלנו. כנגד ה"רחש-בחש" שבבילים אין כנראה מה לעשות, אך כאשר הדברים מגיעים למילה הכתובה ולביטאון שלנו- שונים הם פני הדברים.

קצת היסטוריה, ברשותכם.

ברוך-השם חלפו הימים בהם נערכו "חיסולי-חשבונות" באספות-החברים. אני עוד זוכרת את ההלם שאחז בי כאשר הותר לנו, בגיל שש-עשרה, להשתתף לראשונה באספות הללו. (זו היתה "ההצגה הטובה ביותר בעיר" באותם זמנים..). אנשים נשואי-פנים, נכבדי ונכבדות הקהילה (וברור שלא כולם), לא מנעו עצמם מפני השתלחויות נוראיות או חיטוט בנושאים פרטיים לחלוטין וכמעט ללא מעצור.

קשה להאמין אך אפילו בחתונות-הקיבוציות של אותם ימים רחוקים מצאו חברים הזדמנות לשלח חיצים מורעלים, ובמיוחד בכלות ובחתני-השמחה! ב"תוכנית האומנותית" שהיתה נהוגה אז לאחר הסעודה העלו הכותבים והשחקנים מערכונים ושירים, לעיתים עוקצניים ומעליבים מאד כלפי החתן, הכלה או בני-משפחותיהם. יובל-שנים אחר-כך סיפרה לי חברת-קיבוץ וותיקה, עדיין בעיניים לחות, איך הפך ליל-הכלולות שלה ללילה בו המסה את כרה בדמעות מרוב עלבון על אשר עוללו לה ולבן-זוגה מעל הבמה, ביום-חתונתם וביום שמחת-ליבם..

תודה-לאל התבגרנו קצת מאז, ואנו מודעים הרבה יותר לרגישות הרבה בעיסוק הפומבי בנושאים אישיים, לדיסקרטיות ולזהירות המרבית הנחוצות. משום כך גם במקרה דנן גזרו על עצמם חברי-המזכירות ואנשי ועדת-הקליטה שתיקה, בבחינת "נעלבים ואינם עולבים".

ובכל-זאת התמלאו העלונים האחרונים שלנו במאמרים שיוצריהם חרדים מאד מפני "שנאת-חינם", "שפיכות-דמים" ו"הלבנת-פנים", אך בדבריהם חוטאים הם בדיוק בכך, אולי בשגגה, הן כלפי המשפחות המעורבות והן כלפי חברי-המוסדות השונים.

דומני כי "עלים"- העלון שלנו- אינו בשום פנים הבמה המתאימה לבירורים מעין אלו, וכך גם הפורום הכללי של "קהילנט". תחושה חריפה של גרדומים בכיכר-העיר עולה מן העניין, כשתופי הטם-טם של "אופוזיציה" זו או אחרת מתופפים במרץ. לעומת זאת, יפה עשו חברים אחרים אשר בטנם התהפכה בעקבות ההחלטה שהתקבלה, ועל-כן ביקשו לשוחח עם מרכזת ועדת-קליטה או עם מי מחבריה. שם קיבלו הסבר על התהליך הארוך והמורכב שנערך, על שלביו השונים, ושוב, כמובן, ללא פרטים העלולים לפגוע בצנעת-הפרט, בכבוד-המשפחות או במעגלים רחבים יותר של אנשים שעסקו בעניין. גם אם לא קיבלו את עמדות המזכירות והוועדה, דומני שהתרשמו מן היסודיות והזהירות המפליגות בהן נקטו המוסדות.

עניין נוסף. לעניות-דעתי חשוב מאד למנות, לצד עורך-העלון, גם מערכת רחבה יותר אשר בה יכהנו זקני-העדה וחכמיה ואלו יהיו מועצה-מייצעת בנושאים רגישים כגון דא. הדבר נחוץ כרגע שבעתיים גם בגלל חסרונו החריף של מנהל-קהילה בסעד. על-פי שיקוליה של מערכת זו ניתן יהיה לקבוע האם לפרסם את הדברים, **כיצד** (בעלון פנימי – רק לחברים ותושבי סעד, או כללי, במכתב לתאי-הדואר וכיו"ב), וכן האם לא כדאי להביא לצד דעה מסוימת, תגובה נוספת של הגוף המטפל - עוד באותו גיליון.

ומי ייתן ונצא כולנו מן המצר הזה בוגרים ומתחשבים יותר, וכפרפרזה על הכתוב: "אם אָסַק שמיים- שם אתה, ואציעה שְׁאוּל- הנך" (תהלים קל"ט)- ניזהר במילותינו לנסוק לשמיים ולא לרדת, חס-וחלילה שאולה..

חזית רפא

עצבון קורונה

המטרה: בגל הזה לא נהיה אדומים! עם ערבות הדדית וסולידריות חברתית נצליח!

"הגל החמישי" כבר כאן. גל "האומיקרון", מדבק הרבה יותר מכל מה שידענו עד כה. יש המתווכחים האם הוא מסוכן או לא, אבל מה שידועים בוודאות הוא שהחיסון אינו מונע את ההדבקה אלא מגן מפני מחלה קשה ושהחלמה מגל "דלתא" של קורונה אינו מגן מפני הדבקות ב"אומיקרון". נתונים מתסכלים, הכוח והסבלנות של כולנו נמוכים.

אז מה עושים? נושמים עמוק. מזכירים לעצמינו שאפשר למנוע את ההתפשטות בקיבוץ. אנחנו מנוסים יותר, אנחנו יודעים שלכל החלטה שאנחנו כפרטים מקבלים יש השלכה ישירה על הסביבה שלנו, אנחנו יודעים שבסוף נגיע לימים בהם נצטרך להיות זהירים יותר כדי לתת ל"גל" לעבור ולחזור לחיים שגרתיים. אם רק נזכיר לעצמינו את לקחי ה"גלים" הקודמים, נפעל במהירות ובנחישות עכשיו, מיד עם תחילת החשש לגל הדבקה נוסף, אם כל אחד ייקח אחריות מלאה על עצמו, על משפחתו, על סביבתו ויימלא את ההנחיות שמטרתן לשמור על כולנו, נוכל להגיד שעשינו הכל כדי למנוע גל הדבקה נוסף בקיבוץ.

מנגד, אם חלקים מתוכנו יתעלמו מההנחיות, ולא יתחשבו בהיבט הציבורי אנו עלולים חס וחלילה להיות שוב "קיבוץ אדום". מכאן שלהתחשבות וקבלת הכללים יש משמעות קיומית אמיתית.

אנו חוזרים ומבקשים: הקפידו על המסכות! בגני הילדים, בבית הכנסת, בכלבו ובכל מרחב ציבורי סגור. מסיכה המכסה אף ופה בצורה מלאה, כזו שאומרת לזה העומד לידך, אכפת לי ממך ועל כן אני עושה מה שאני יכול כדי לשמור עליך! נגביל התקהלויות, למרות אי הנוחות, נעצור את ההתנהלות האוטומטית ונעבור להילוך איטי, מחושב ומתחשב! יתכן שבימים הקרובים נאלץ להחמיר כמה מהכללים, בהתאם להוראות של משרד הבריאות. עקבו אחר ההנחיות.

נוכחנו לדעת כי ה"בטן הרכה" שלנו היא במערכות החינוך, ובמיוחד בגיל הרך, בו רוב הילדים אינם מחוסנים. כדי לא לחזור להדבקות המונית, חשוב כי בכל מקרה בו יש ילד צעיר מאומת במשפחה, בני הבית כולם יהיו מבודדים. זאת משום שקשה להימנע ממגע אתו. כל מי שנחשף לילד המאומת, ובמיוחד האחים שאף הם חלק ממערכת הגיל הרך, יכנס לבידוד עד לקבלת תשובה שלילית לבדיקה, ויצא מהבידוד רק בתנאי שבאמת יש לו תנאים המאפשרים הפרדה מלאה מהמאומת וממי שנחשפים לו. ילדים שניתן לחסן, בבקשה עשו זאת! נכון מדובר בחיסון חדש, אבל כזה המבוסס על חיסונים אחרים. חוסר הוודאות הגדול הוא דווקא בתגובת גוף הילד ל"פוסט קורונה" ולא לחיסון עצמו.

אם נצליח להקפיד על הכללים באופן הדוק, יש סיכוי שנוכל למנוע הדבקה העלולה לשבש את חיי כולנו. בקהילתנו המבורכת והרב דורית חשוב שנגלה אכפתיות ודאגה לכלל שכבות הציבור, למרות עמדות שונות ביחס למגבלות. רק כך יש לנו סיכוי להימנע מבידודים ומחלות.

בתקווה לשיתוף פעולה המבוסס על חברות ואחריות.

הצוות המאונה על הקורונה, ואנהל הקהילה

מהנצפה באזכירות

קליטה – כפי שכתבנו בשבוע שעבר, קליטה לקהילה היא פרויקט מתמשך ובעל השפעות לטווח ארוך. מתוך כך, המזכירות קיימה שתי ישיבות עם ועדת קליטה בעניין החלטתם שלא להמליץ לחברות על אחת מהמשפחות. בעקבות שתי הישיבות הללו המזכירות קיימה דיון פנימי והחליטה לקבל את המלצת ועדת קליטה.

לאחר הישיבה עדכנתי את המשפחה בהחלטה והצגתי בפניהם את העובדה כי על פי התקנון התקף בסעד, משפחה אשר הוחלט שלא להגישה לחברות יכולה לערער בפני המזכירות. השבוע, המזכירות נפגשה עם המשפחה ושמעה את ערעורם בעניין ההחלטה בקשב רב. בדיון הפנימי שהתקיים במזכירות לאחר מכן, הוחלט על הקמת צוות של שלושה חברי מזכירות שיבצעו בדיקה מקיפה נוספת ויביאו את המלצתם בתוך שבועיים לכל חברי המזכירות. מובן שההחלטה הועברה למשפחה ולוועדת קליטה. המשפחה מציינת שהיא מברכת על המהלך ונותנת אמון במזכירות שתדאג לבצע בדיקה ובקרה להחלטה. ועדת קליטה ציינה בתגובה לכך, שהיא מברכת על כל פעולה של בדיקה ובקרה מצד המזכירות. חברי צוות הבדיקה הם: סלעית לזר, אלי קראוס ויענקווש זיוון.

משכנתאות – קבלת משכנתאות בקיבוץ ללא שיוך עדיין מהווה משוכה מול גורמי המימון השונים, על אף שבשנים האחרונות חלה התקדמות משמעותית בעניין בכלל הקיבוצים וגם אצלנו בסעד. בכדי לאפשר מרחב אפשרויות גדול יותר למשפחות הבונות/מרחיבות את ביתם בסעד, המזכירות אישרה לפני כשבועיים התקשרות עם קרן קדי"ם של הקבה"ד יחד עם קרן קמ"ע של התנועה הקיבוצית. מהלך זה יאפשר להגדיל את היצע הבנקים העומד לרשות המשפחות.

אסיפות – במהלך השבועות הקרובים יתקיימו מספר אסיפות בהם נעסוק בתקציב האגודה לשנת התקציב 2022 עם סיכום ביצוע מול תוכנית לשנת 2021.

"אסיפת אגודה קהילתית" - תתקיים בע"ה ביום שלישי הקרוב, כ"ד בטבת, ה' 28/12/2021, זימון לאסיפה פורסם ב"קהילנט" ובלוחות המודעות.

אסיפה בנושא "תקציב המשק לשנת 2022" - תתקיים ביום שלישי, ב' בשבט, ה' 4/1/2022, כולל סיכום תוכנית מול ביצוע לשנת 2021, יפורסם בהמשך.

אסיפת "תקציב קהילה לשנת 2022" - תתקיים ביום שלישי, ט' בשבט, ה' 11/1/2022, כולל תוכנית מול ביצוע לשנת 2021, יפורסם בהמשך.

לצערנו, מגיפת הקורונה, שכבר חשבנו שנפרדנו ממנה, נוכחת עדיין ו"מרימה את ראשה" עם זן חדש (פרסום בעניין ה'קורונה' מופיע בנפרד), נצטרך להיערך בהתאם לכך בניהול האספות.

פרסום מפורט על אופן ניהול וההתנהלות בכל אסיפה, יפורסם בסמוך למועד קיומה. תקוותי שהדבר יתקבל בהבנה על ידי ציבור החברים.